

Kapitola 15 Smrt a umírání

Předcházející část: [Kapitola 14 Rakovina](#)

Smrt a umírání mohou být nazývány rozloučením s tělem. Doufejme, že na konci této kapitoly bude možné na tento proces prohlížet mnohem příznivěji než je obvyklé. Chystám se sdílet to, co jsem se naučil z klinických zkušeností a výzkumu, společně s osobními zkušenostmi, a to způsobem, který jsem předtím osobně nesdílel. Chystám se sdílet to, co jsem zažil o smrti a umírání a co přišlo k mému vlastnímu uvědomění.

Přednáškové publikum říkalo, že to tak není možné, protože ostatní nejsou tak sofistikovaní a nebudou to chápat. Naopak jsem zjistil, že lidé, kteří se podílejí na duchovní práci, to pochopí hned a nemají s tím ani ten nejmenší problém.

V tomto procesu budeme odkazovat na Mapu vědomí, protože při diskusích o smrti a umírání budeme hovořit o vědomí a o dvou věcech, kterých se lidé skutečně bojí. Jednou je samotná fyzická zkušenost a druhou je to, co si lidé představují jako ztrátu povědomí, vědomí a povědomí o existenci.

Znovu se zaměříme na úroveň vědomí, která je uvedena na Mapě. Stupnice reprezentuje lidské ego, nebo já s malým „j“, které obvykle označujeme jako „já“. Uprostřed stupnice je úroveň nazvaná Odvaha. Pod Odvahou jsou šipky všech pocitových stavů v záporném směru, které jsou kalibrovány ve smyslu jejich relativní energie a síly. Apatie má například mnohem méně energie než Strach, který je kalibrován na úrovni 100. Vina je na úrovni 30; Apatie nebo beznaděj je na úrovni 50; Smutek a lítost jsou na 75; Strach ve formě obav a úzkosti je na 100. Touha s chtivostí je na 125. Hněv vzestupuje na 150 a Pýcha vystupuje na 175.

Díky přiznané pravdě, v tomto případě, že život přichází pouze ze života (což je velmi důležité prohlášení), dosáhneme úrovně 200, která rozlišuje pravdu od lži. Většina strachů ze smrti je důsledkem nepochopení a nevědomosti, že život pochází ze života a je nezničitelný. Stejně jako látka nebo energie může změnit formu projevu (kalibruje jako pravda). Když říkáme pravdu, vidíme, že negativní energetické pole začíná postupovat směrem nahoru v pozitivním směru. Při posunu k vědomému poznání Zdroje samotného života se dostáváme do vyšších stavů Lásky a Radosti. Pak se dostáváme na úroveň 600, kde dochází k přechodu k jinému paradigmatu a prožívání existence, kdy se člověk už neidentifikuje se samostatným, individuálním, fyzickým tělem. Začínáme si uvědomovat pravdu o tom, kdo jsme. Rozšiřování vědomí přesahuje individuální malé já.

Napravo od těchto úrovní vědomí na Mapě jsou emoce, které odpovídají každé úrovni. Ve spodní části stupnice doprovázejí Vinu stud a nenávist k sobě. Proces probíhající ve vědomí je v destruktivním směru. Apatie je spojována s beznadějí a zoufalstvím a procesem je ztráta energie. Smutek je spojen s lítostí, ztrátou a zoufalstvím. Jedná se o proces deprimovanosti. Strach je spojen s obavami a úzkostí a souvisí s budoucností, což vede k procesu deflace. Obecně platí, že když lidé myslí na smrt, myslí na smutek a strach. Mohou se dokonce přesunout do

vyššího stavu nazvaného Hněv, protože jsou rozhořčeni a podrážděni z celého zážitku, a pak k němu přidávají stížnosti.

Při vzestupu nahoru se dostáváme na úroveň nazvanou Pýcha, která kalibruje na 175. Pýcha se cítí mnohem lépe než nižší stavy, ale bohužel Pýchu doprovází popírání a odmítání. Musíme se naučit, jak překonat některá z těchto popření. Vznikají ze strachu. A jakmile je strachu porozuměno, odmítnutí a popření odpadá a člověk se pak může dostat na úroveň Odvahy, která má mnohem více energie na hladině 200.

Energetické pole Odvahy představuje emoční schopnost čelit, vypořádat se a zvládat životní události, protože přiznání pravdy o věci člověka posiluje. Pokračující pozitivní postoj nás pak může posunout do stavu Ochoty na 310, kde říkáme: „Chci znát pravdu o věci samé pro sebe.“ Energetické pole se pak stává mocným, protože nyní je do něj vložen záměr dozvědět se více o cíli a člověk má schopnost přijmout převládající podmínky s ním spojené.

Pod úrovní vědomí 200 je moc vzdálená, což vede k pochybnostem a nedůvěře. Ochota podívat se na věc pak vede k otevřené mysli, která nás přesune na úroveň 350 nazvané Přijetí, což je důležitá schopnost pro zvládnutí vyhlídky na smrt. Na této úrovni znovu vlastníme svou moc a začneme se cítit přiměřeně a sebevědomě. Je to začátek transformace ve vědomí. Existuje uvědomění, že „já sám jsem zdrojem vlastního štěstí a já jsem schopen zjistit pravdu pro sebe“ Nakonec se můžeme dostat k energetickému poli Lásky na úrovni 500, kde je schopnost a odhodlání rozvíjet a podporovat život a ochota odpouštět. Tím přichází zjevení v energetickém poli jménem Radost, která kalibruje na úrovni 540 a je spojena s uzdravováním a vděčností (i Bezpodmínečná láska kalibruje na stejné úrovni). Radost přináší vnitřní klid a je charakterizována soucitem, což je schopnost vidět do srdcí druhých. Existuje také ochota přijmout láskyplným a nesoudícím způsobem život ve všech jeho projevech.

Transformace je pak tichá a my se dostáváme do stavu nazvaného Mír na úrovni 600, nebo Boží mír. Pocit s tím spojený je nakonec blaženost a pak progresivní stavy osvícení. Můžeme mít pocit, že jsme ve světle a světlem obklopeni. Když dosáhneme tohoto nevýslovného stavu, je to tak úžasné, že je těžké jej popsat. Důležitost těla zmizí a stává se irelevantní. Je zapomenuto, protože tělo je spojeno s identifikací s osobním, odděleným, omezeným já. Ve více osvícených stavech existuje nádherné rozšíření vědomí a ztráta identifikace s tělem a s osobním já. V energetických polích nad hladinou 600 jsou stavy pocitů úplnosti, celistvosti a jednoty se vším životem, a jednota s Bohem.

Pokora vede k otevřené mysli. Otevřená mysl poprvé říká: „Co je pravda? Prosím, Pane, dovolte mi, abych otevřel mysl, abych věděl uvnitř svého vědomí, co je pravda pro mé vlastní já.“

Naše očekávání smrti odráží koncepce o povaze Božství. Takže osoba na úrovni Neutrálnosti na 250 by viděla svět jako v pořádku. Vidí všechny zkušenosti, včetně dokonce smrti, jako v pořádku, a proto vidí Boha jako svobodu. Nižší úrovně vedou ke strachu před Bohem, k pocitu viny a očekávání, že Bůh bude velkým mstitelem kvůli převaze žárlivosti a nenávisti. Bůh nenávisti je blízko dna grafu a

zobrazuje se jako entita, která nenávidí člověka a lidskou bytost, což vše je paradoxem, protože nás Bůh stvořil.

Když se dostaneme nahoru k úrovni pravdy, prožíváme život, svět a všechny zkušenosti ve světě, včetně smrti, jako pozitivní. Bůh se nyní stává slibným a nadějným. Pak se můžeme těšit na smrt jako na nějaké velké uvolnění do mnohem větší expanze vědomí a povědomí nazývaného Nebe. (Skutečnost odhalená výzkumem vědomí spočívá v tom, že existuje více oblastí Nebe.)

Když se přesouváme nad úroveň Přijetí, což děláme tím, že máme zpět svou vlastní moc poznávat, přeměníme se do láskyplného stavu, který je odpouštějící a chápající, je to začátek odhalení a zkušenost láskyplného života. Začínáme vidět, že láska je všude přítomná. Proto se vydáváme k Bohu, který je milosrdný a představuje Bezpodmínečnou lásku. Uvědomění, že láska je základní realita, vede k vnitřnímu stavu Radosti. Z toho přichází soucit a přeměna vědomí, která odhaluje dokonalost veškerého stvoření. Nastane uvědomění jednoty veškerého života, které vede ke stavu Blaženosti. Existují také stavy osvícení a osvětlení, v nichž se člověk stává vědomým a uvědomuje si jednotu a sjednocení.

Na úrovni 600 se přesouváme z energetických polí běžného vědomí a do těch, která se nazývají nelineární. V polovině 600 jsou pokročilejší stavy povědomí a vědomí nazývané „osvícené“ a „osvětlené“.

Vzhledem k tomu, že výše uvedené může znít filozoficky nebo teoreticky, hodlám se podělit o věci, které jsem se naučil klinicky prostřednictvím dlouholetých zkušeností a událostí, které jsem osobně zažil. Výsledkem toho bude, že budeme mít praktičtější oblast, ve které se skutečně setkáme se smrtí. Vráťím se ke zkušenostem z dětství, abych vás seznámil s některými věcmi, které se mi staly a jak vzájemně souvisejí s ostatními věcmi, které se staly později.

Když mi bylo asi dvanáct let, roznášel jsem noviny na severu Wisconsinu. Jednou v noci bylo pod nulou a cítil jsem, že jsem skoro zmrzl. Vyhrabal jsem díru na straně obrovské sněhové závěje a vlezl dovnitř. Sníh byl nahromaděn asi dvacet stop vysoko na straně dálnice a já jsem se vplazil do tohoto útočiště a stočil jsem se, abych se dostal z prudkého a neúprosného větru. Během několika vteřin jsem začal zažívat relaxační stav a v těle se začalo objevovat hluboké teplo. Byl to stav nádherného potěšení a začal jsem na tělo zapomínat. Zdálo se, že tělo prostě už zřejmě neexistovalo, místo toho mne přemohl neuvěřitelný, blažený stav míru. Byl jsem obklopen světlem, ale světlo mělo kvalitu dotýkat se mě a být se mnou jako nekonečně milující vědomí, které mě obklopovalo a rozpouštělo. Právě jsem se rozpustil a stal se jedním s tímto nekonečným polem, protože nemělo žádný začátek ani konec; nemělo žádné rozměry a bylo mimo čas.

Stav skutečného Já, zkušenostně trval věky v nadčasovosti. Zkušenost byla úplná a v každém okamžiku byla vše obsáhlá, nadčasová, klidná a úplná. Nebylo nic, co by chybělo, žádný nedostatek, a ničeho se nedalo dosáhnout. Byl to stav hluboké Lásky, Míru a úplnosti, který je mimo rámeček popisu.

Zpočátku se objevil vnitřní pocit úlevy, následovaný klidnou radostí a extází, a pak překročil extázi. Překonal blaženost a stal se věčným, nekonečným stavem,

daleko za normálním vědomím. Je zajímavé, že Já je skutečně osobnější, než ego – já.

Vždyť teprve později můj otec zjistil, kde jsem, a zatřásl mnou. Měl velmi rozrušený, úzkostlivý pohled v obličeji a řekl: „Už to nikdy nedělej! Copak nevíš, že bys mohl zmrznout k smrti?“

Neměl jsem žádný kontext, k němuž bych mohl tuto zkušenost zařadit, nebo dokonce vědět, jak ji nazvat. Byl to velmi hluboký zážitek a v mé mysli adolescenta nebylo o tom vůbec nic. Nemohl jsem se o tom mému otci vůbec zmínit, protože by vůbec nevěděl, jak se k tomu postavit. Navíc byl v té době vyděšený, takže ani jeden z nás nevěděl, co to znamená nebo značí.

V té době nebyly k dispozici žádné knihy o zkušenostech s blízkostí smrti. Film *Resurrection (Vzkříšení)* se objevil až v posledním desetiletí. (Mimochodem, ten film byl klinicky přesný.) Všichni, kteří měli takový zážitek, potvrzují pravdu o tom, co žena ve filmu zažila. Byla zabita při automobilové nehodě. Je to opravdový příběh člověka, který byl na operačním stole prohlášen za mrtvého. Opustila tělo a zažila ten neuvěřitelný nekonečný stav, jak jsem to právě popsal.

Můj otec a já jsme neměli žádný kontext, jak se k této zkušenosti postavit nebo ji pochopit, a ačkoli jsem se o ní krátce zmínil, nevěděl ani, co s tím dělat. Kromě toho byl tehdy příliš vyděšený, takže jsme už o tom nikdy nemluvili. Nepochopil jsem to, dokud jsem nebyl mnohem starší.

Později, když jsem byl ve svých třicátých letech, umíral jsem na velmi vážné a progresivní onemocnění. Když jsem ležel v posteli ve velmi vážném stavu a umíral jsem, najednou jsem byl velice překvapen, že jsem byl asi deset stop nad fyzickým tělem. Tam jsem byl v prostoru v dokonalém těle, které bylo průhledné a éterické. Bylo beztlížné, přesto jsem měl všechny své schopnosti. Mohl jsem přemýšlet, rozumět, vidět a slyšet. Podíval jsem se dolů na fyzické tělo, které leželo v posteli asi osm až deset stop pod mou, a vypadalo to, jako by mělo zemřít. Byl jsem mimo své fyzické tělo, díval se dolů na něj, věděl jsem, že to, co skutečně jsem, je něco jiného než fyzické tělo. (V té době jsem nikdy neslyšel o zkušenostech mimo tělo.)

Během této velmi kritické nemoci jsem se ocitl úplně mimo tělo, ale nebyl ještě čas, abych odešel, tak jsem se později musel vrátit do těla. Zotavil jsem se z této epizody nemoci a pokračoval v životě, ale později se nemoc vrátila a onemocnění se opět zhoršilo. Tentokrát to bylo skutečně vážné a já jsem byl opravdu přesně v samotných dveřích samotné smrti. Byl jsem ve stavu hlubokého zoufalství, stavu pekla, stavu absolutní a úplné bezmocnosti a beznaděje a jen pár vteřin od opuštění těla.

V té době jsem byl agnostikem dvacet let. Přestože jsem měl tyto neuvěřitelné zážitky z toho, že jsem něco jiného než tělo, stále jsem neměl kontext, do kterého bych tuto záležitost mohl zasadit. Byl jsem agnostik a umíral jsem. Najednou jsem řekl: „Pokud je Bůh, požádám ho, aby mi pomohl.“ a pak jsem upadl do zapomnění.

Když jsem znovu získal povědomí, došlo k zásadní, úplné transformaci. Už

neexistovala identifikace s fyzickým tělem. Chodilo kolem a dělalo všechny věci, které mělo, ale stál jsem v energetickém poli, které bylo nekonečné. Moc a dimenze pole byly neopsatelné. Drželo mě v absolutním bezpečí; byl jsem jako skála. Současně bylo mimořádně jemné a měkké. Jeho nádherná jemnost a měkkost mě držely v nekonečném milujícím objetí. Tělo se pohybovalo spontánně, protože nebyla žádná osobní vůle, mysl nebo entita, jako je osobní já. Nacházel jsem se několik měsíců v tomto stavu a stále jsem k němu neměl kontext. Nikomu jsem se o tom nezmínil, protože nebylo komu to říci. Bylo to, jako bych prošel absolutní temnotou, pocitem úplného odříznutí od Boha, a vešel do stavu, ve kterém to, co stálo mezi mnou a Bohem, bylo odstraněno a teď jsem stál v té Nekonečné Přítomnosti.

Teprve v posledních desetiletích se zkušenosti s blízkou smrtí staly obecněji známými. Klasické příběhy psané ve viktoriánských dobách byly známé jen velmi omezenému počtu lidí, ale nyní o tom existuje mnoho knih. Průzkumy ukázaly, že přibližně šedesát pět procent populace má vzpomínku na zkušenost s blízkou smrtí nebo mimo tělo.

Později jsem zjistil, že se jedná o techniku, kterou bychom se mohli naučit. Naučil jsem se, že existuje spousta lidí, kteří opouštějí tělo spontánně nebo podle vůle. Někteří lidé se s tímto darem rodí, zatímco jiní se mohou posadit, aby meditovali, a okamžitě mají tuto zkušenost.

Jako lékař a vědec jsem se o tento fenomén zajímal a objevil jsem vědecky orientovanou organizaci, kde se to zkoumalo. Četl jsem *Journeys out of the Body (Cesty z těla)* od Roberta Monroea a pak jsem navštívil Monroe institut, kde jsem se účastnil deseti školení. Mají zvukové pásky s frekvencí, která podněcuje mozek, aby dosáhl určitého změněného stavu vědomí, ve kterém člověk může tělo na přání opustit. Také jsem se dozvěděl, že lidé, kteří se nenarodili se schopností dosáhnout tohoto stavu, nebo se u nich nerozvinul spontánně, by se to mohli naučit. Účelem toho bylo zjistit, že jsme jiní než tělo, že jsme větší než fyzické tělo a že fyzické tělo nám patří, ale nejsme jím omezeni.

Nejznámější spisy o tématu smrti a umírání jsou knihy Elisabeth Kubler – Ross (*On Death and Dying / O smrti a umírání/*), které poprvé otevřely toto téma pro diskusi a seznámení se s tím, co předtím bylo tabu. Jeho etapy jsou nyní poměrně dobře známé.

Převažuje samozřejmě odmítnutí a popření jako počáteční způsob zvládnání šoku, a fyzická smrt je primárním biologickým strachem společným a běžným pro vnímající bytosti, které během tisíciletí vymyslely nesčetné způsoby, jak se vyhnout smrti a zůstat naživu jako jednotlivec.

Techniky přežití se vyvíjely jako funkce biologické inteligence vyjádřené jako učení a paměť. Zatímco nižší formy života podléhají biologické protoplazmatické smrti, pouze lidstvo ji může vědomě předvídat. Popírání je jedním ze základních mechanismů ega, které se chrání před strachem. S odevzdáním popření vzniká strach, že přestane existovat, protože ego postrádá duchovní povědomí kvůli jeho identifikaci s tělem.

Stav „vyjednávání“ je pak pokusem ega / myslí snažit se odložit nevyhnutelné a Bůh

je pak uznáván a prosazován k tomu, aby zasahoval ve prospěch ega. Hněv také propuká kvůli ztrátě kontroly a konfrontaci narcistického jádra ega s tím, že jeho infantilní vůle stojí proti nepřekonatelné překážce a nemůže jít svou vlastní cestou. Egu se nelíbí, že jeho přání jsou frustrována a popřena. To přináší smutek nad ztrátou dříve předpokládané budoucnosti nekonečné individuální existence.

Základem všech výše uvedených reakcí je identifikace sebe a své existence s fyzickým tělem jako zdrojem existence. To znamená, že takový význam těla vyvolává odpor vůči vyhlídce na jeho zánik. Vyhlídka fyzické smrti vyvolává strach ze zapomnění, zastavení vědomí a povědomí s jeho jedinečnou charakteristikou prožívání.

Zpracování fyzických fází je velmi usnadněno spirituálním přizpůsobením a uvědoměním, které se postupně stává centrem pozornosti spolu s jeho vztahem k Bohu. Naděje a víra plus kapitulace usnadňují silný vznik progresivního spoléhání se na duchovní učení a umožňují přeměnu vědomí na vyšší úroveň, která přináší mír. Přijetí je usnadněno uvědomováním si, že proces smrti je univerzální a vztahuje se na všechny živé bytosti nyní i v průběhu veškerého minulého času. Existuje tedy úleva sdílení společné zkušenosti všech, kteří jsou stále naživu, nebo kteří někdy žili. To usnadňuje jistou důvěru v samotný proces na základě jeho univerzálnosti.

Zpracování bolesti ze ztráty vyžaduje vzdát se mnoha připoutaností a závislostí, které ego získalo během celého života, zejména ty, které miluje. To je usnadněno tím, že si uvědomí, že i v budoucnu bude čelit procesu smrti, a tak bude sdílet stejný osud. Láska se pak stává prostředkem k překonání omezeného pohledu na skutečnost a identifikaci ega s neustále se vyvíjející Realitou božství jako samotné lásky. Čím víc milujeme druhé, tím menší je pocit ztráty, neboť láska je považována za jedinou hodnotu ostatních. Takže já – ego se odděluje, zatímco Já sjednocuje. Smrt je tedy bodem obratu k osvětlení.

Čím větší je množství duchovní práce, kterou člověk vykonal během svého života, tím méně jí zbývá udělat při blížící se smrti. Velmi rozvinutý člověk je spokojený s vyhlídkou na opuštění těla kdykoliv. Jedním ze způsobů, jak urychlit duchovní pokrok, je vzít v úvahu vyhlídku na případnou smrt a zpracovat všechny připoutanosti a iluze, které se týkají této možnosti. Paradoxně tato cvičení výrazně snižují obavy ze života.

Svého času v životě jsem studoval alternativní metody výzkumu vědomí, včetně metody dýchání. Při této zkušenosti se jemně a spontánně objevila stejná zkušenost, jak náhle opouštím tělo a už ho neprožívám. Opakovaně jsem se vrátil do zkušenosti, kterou jsem měl ve sněhu, když mi bylo dvanáct let. Opětovná zkušenost zapomínání na tělo – jak ho člověk opouští, člověk zapomene na všechno, co se stalo během několika vteřin, takže není vzpomínka na to, co se stalo v tomto životě nebo dokonce na své jméno. To vše se stává irelevantní a nemá to žádný význam ani realitu. Namísto toho člověk začne zažívat to, kým skutečně je, společně se stejnou zkušeností neuvěřitelného míru a lásky mimo čas a prostor. Je jen čisté povědomí. Člověk si je mimořádně vědom své existence jako existence nekonečné bytosti.

Když se vrátíme na Mapu vědomí, v dolní části měřítko existují velké starosti o vlastnictví a status je založen na tom, co vlastníme. Když se dostaneme k mocnější úrovni Odvahy, tedy kapacity a schopností, jsou zde velké obavy z toho, co děláme. Když se pohybujeme směrem k horní části měřítko, existuje pouze povědomí a hodnota toho, čím jsme se stali a kdo jsme. Nikdo se nestará o to, co máme nebo co děláme. Zjistil jsem, že když opustíme tělo, vezmeme s sebou to, co jsme. To, co zažíváme, je to, co jsme ochotni vědět o sobě. Pravda o sobě, kým jsme, je to, co zažíváme a všechno, co jsme měli, je zapomenuto. Neexistují žádné vzpomínky na peníze, majetek nebo moc; všechno, co jsme udělali, je zapomenuto. Kdyby se člověka v tomto stavu zeptali, co dělal, když si myslel, že je tělem a pohyboval se po světě, nebyl by schopen si zpětně vyvolat, co bylo, ale to, kým je, je ohromující.

Další zajímavá osobní zkušenost se objevila později v životě. Moje matka a já jsme nežili příliš blízko sebe, protože žila na Floridě, a já jsem byl v New Yorku a nebyl jsem schopen ji navštěvovat příliš často. Jednoho dne, když jsem byl v lese v New Yorku, najednou jsem měl intuitivní vědomí, že bych měl jet dolů na Floridu. Bez varování, abych tak řekl, najednou jsem věděl, že moje matka umírá. Bylo to jako zavolání: „přiď sem ihned.“ Vrátil jsem se zpátky do domu a rezervoval si letenku na první let, který jsem mohl dostat na další ráno. Po rezervaci jsem zavolał do matčina domu a bylo mi řečeno, že je v nemocnici. Věděl jsem, že umírá.

Když jsem se dostal do nemocnice, měl jsem pro matku obrovský pocit úlevy. Najednou jsem pocítil velké uvolnění napětí. Když jsem vešel do jejího pokoje, byl zaplněný nemocničním personálem. Byl jsem velmi známý odborník z New Yorku a tato malá nemocnice mě ujistila, že se nic nestalo špatně, že všechno bylo pokryto, takže tam byl prakticky celý personál. A byla tam moje matka s nádrží kyslíku a všechny druhy hadiček na ní byly všude připojené, spolu se všemi druhy měřicích přístrojů a elektronických věcí, které udržovaly její srdce v chodu. Najednou, právě když jsem vstoupil do místnosti, v tu chvíli jsem věděl, že právě opustila tělo, a já jsem zažil její absolutní extázi. Byla tak ráda, že se dostala ven. Bylo to jako nekonečný stav radosti a extáze a já jsem s ní v této zkušenosti byl psychicky sjednocen – cítil jsem, co přesně cítí. Čekala s opuštěním těla, dokud se tam nedostanu, a obě naše vůle se spojily, aby poznaly tuto zkušenost. Chtěla, abych zažil ten prožitek s ní, a tak jsem zažil ten stále se rozšiřující nekonečný absolutní stav extáze, když šla do tohoto stavu. Nikdo nebyl šťastnější, že se z toho těla dostal, než moje matka. Celé roky doufala, že z něj vystoupí, a když to udělala, byla velmi, velmi šťastná.

Samozřejmě, že personál nemocnice nevěděl, že již zemřela, tak jsem telepaticky kardiologovi poslal myšlenku: „Je mrtvá, můžete přístroj vypnout.“ On náhle dostal nápad a řekl: „Vypněte přístroj.“ Přístroj, který udržoval srdce, byl vypnut a doktor položil stetoskop na hrud a řekl: „Je mrtvá. Oh “ Pak se zaměstnanci nemocnice na mě podívali, jako by čekali, že se dostanu do stavu neštěstí nebo něčeho takového, a já ne. Byl jsem ve stavu extáze, ve stejném stavu byla moje matka. Byl jsem s ní. Co tam bylo zarmocujícího? Moje matka nikdy nebyla v životě šťastnější. Nicméně byla tam zdravotní sestra (LPN – Licencovaná praktická sestra), která se také „dostala“ do tohoto stavu. Podívala se na mě, roztáhla ústa do velkého úsměvu a řekla: „Chlapče, byla velmi šťastná,“ a já jsem řekl: „Je to

tak! Byla, jistě!“ Oba dva jsme se na sebe usmáli a věděli jsme přesně, co se děje, ale nikdo jiný tomu skutečně nerozuměl. Pravděpodobně si mysleli, že nemám matku rád a rád ji vidím odcházet, že budu dědit hodně peněz nebo tak něco. Jenom Bůh ví, co si mysleli, ale zdravotní sestra a já jsme věděli, co se děje, což nás přivedlo do stavu radosti.

Moje vlastní zkušenosti, vzpomínky a prožitky opuštění těla byly dvou různých druhů – nekonečná láska, kterou jsem mnohokrát prožil, a pak ty zkušenosti, kdy jsem vyšel z těla a nezažil jsem nic. Ať tak či onak, my neprožíváme naši fyzickou smrt, ale v zážitku „ničeho“ by se zpětné vzpomínání vrátilo do jiného těla.

V tomto životě, ve věku tří let, ze zapomnění jsem si najednou uvědomil tělo. Můžu se vrátit k ranému dětství a vzpomenout si na okamžik, kdy došlo k poznání, že „Já jsem. Existuji.“

Předtím jsme si říkali, že to, co máme v mysli, určuje to, co zažíváme ve světě, a jaká je naše zkušenost s Bohem. Mnoho lidí má v mysli představu, že po smrti těla jdeme do zapomnění, ale já jsem měl zkušenost s Nekonečnou Přítomností – nekonečnou, skoro andělskou zkušenost. Když jsem se na to jednoho dne díval, přišel návrat vzpomínek, že jsem „na druhé straně“ s těmi, kteří umírají. Vrátily se nejprve jako zážitek na bitevním poli a já si vzpomínal, že jsem byl s umírajícími lidmi a díval se na jejich bolest, strach a fyzickou bolest. Najednou zde byla tato nekonečná láska a nekonečný stav bytí s člověkem, který umírá. Před mými očima se jakoby transformoval. Zanechal fyzické tělo za sebou a všechny rány se uzdravily. Byla to moje láska spojená s Boží láskou, jako kdybych obrátil srdce k Bohu, a nyní energetické pole andělských bytostí, které jsou absolutní láskou, proniklo do mého vědomí a bylo u tohoto umírajícího člověka. Intenzivní láska této energie pak vyléčila všechny rány a strach. Viděl jsem strach a oči toho člověka se znovu otevřely. Podíval se na mě a viděl jsem, že je dojatý tímto zážitkem. Veškerý strach, hrůza, vina a pocit odloučení se rozpouštěly a on se na mě díval s uznáním. Pak jsem viděl, že vidí to, co je pro něj významné nebo božské, a že já sám jsem byl bez formy. Stejně zkušenosti se mi přihodily i v tomto životě.

Když vejдем do vyšších stavů vědomí, kde už nejsme fyzické tělo, vidíme, že lidé vidí, co si tam promítají. Umírající by otevřel oči a viděl nás jako to, co bylo pro něj nejdůležitější, protože jsme bez jakékoliv formy. Někdy jsme viděni jako matka, milenec nebo skupina lidí, které člověk miloval. Někdy vidí božskou postavu, ale to, co se děje, je jev v samotné mysli. Osoba zažívá to, co je pro ni nejvíce uzdravující.

Přišli jsme na způsob, jak překonat strach ze smrti. Je to ochota být tím kdo je pro sebe, i pro ostatní, kteří umírají. Způsob, jak překonat vlastní strach ze smrti, je představit si sebe sama jak jsme na druhé straně, jako stanice první pomoci. Otvíráme srdce a žádáme, abychom byli spojeni s andělskými silami a abychom se s nimi stali jedním. Teď si představujeme, že půjdeme k těm, kteří umírají. Děláme to nyní, když jsme stále v našem fyzickém těle, a my vysíláme tuto energii soucitu.

Vědomí samo o sobě není omezeno těly. Těla mají co do činění s egem a jeho omezeným hlediskem. Vydáváme energetické pole soucitu a představujeme se v naší představivosti. Můžeme začít v naší představě s jakoukoliv osobou, protože ve světě na planetě v kterékoli hodině je více než šest miliard lidí. Tisíce a tisíce z nich umírají každou hodinu. Vybíráme někoho, ke komu cítíme, že bychom mohli být nejvíce milující – dítě v posteli, teenager, kterého právě srazilo auto, někdo na bojovém poli, kdo je prostřelený kulkami, matka při porodu nebo osoba, která spáchala sebevraždu. Pak si představíme člověka, pro kterého máme největší soucit, pošleme k němu sebe v naší představivosti jako nekonečně milující bytost. Tímto způsobem jsme nyní více sami sebou než kdy předtím, protože můžeme plně vyjádřit veškerou něžnost a lásku, kterou jsme potlačili během celého našeho života. Nyní je naše šance poslat ji a být s touto osobou.

Myslíme na agónii a strach tolika lidí. Pak jdeme k nim a začneme je léčit tím, že si představíme, že je držíme v náruči a vléváme jim lásku prostřednictvím našeho srdce. Opravdu pochází z vysoké bytosti a vyzařuje ze srdce, naplňuje tyto lidi a pak začínáme vidět, jak se jejich strach rozplyne. Když mnoho lidí umírá, bez ohledu na to, jaké byly jejich předcházející obavy, zjistíme, že se dostanou do hlubokých stavů vyrovnanosti, jako by tento soucit pocházející z velkých bytostí světa dosáhl k nim v okamžiku jejich největší potřeby. Když člověk říká: „Bože, pomoz mi,“ protože to je vesmír svobodné vůle, pak otevírá dveře tomuto soucitu, který je vyzařován jinými a nyní od nás. Jsme teď po jejich boku a všemi možnými způsoby je podporujeme a uzdravujeme. Dostáváme se k nim a pak je vyvedeme z těla. Jsou v bezpečí; jsou doma, je o ně postaráno, jsou velmi milovaní Bohem. Začínají získávat vnitřní zkušenost pravdy. Dali jsme své osobní já stranou, protože zde není potřeba. Není potřeba, aby osobnost, s jejími zálibami a nelibostmi, měla své averze a zajímavosti. Stačí energie, která protéká srdcem.

Prostřednictvím naší ochoty proudí tato léčivá energie skrze nás do bytosti druhé osoby a my vidíme transformaci před naším zrakem; my to doslova vidíme. Vidíme, že strach mizí z jejich očí a bolestné napětí opouští jejich tělo. Začínáme zažívat, že bolest opouští jejich tělo a jdou do stejného stavu nekonečného míru, obklopeného energií života a lásky. Cítí se plní, úplní a uzdravení. Už není strach, odloučení, vina nebo úzkost. My oba jsme spolu vyzvednuti přímo z těla.

Já sám jsem měl kdysi podobnou zkušenost, když jsem si neúmyslně uřízl palec okružní pilou. Zpočátku to byl šok, ale v tom šoku se mi najednou objevil v mé mysli zvuk jako chór. Bylo to, jako by mě obklopovaly andělské síly, které mi stále zpívaly, jako bych zapomněl: „Nejsi tělo, jsi zcela svobodný. Nejsi tělo; jsi zcela volný.“ Tento zpěv pokračoval až do nemocnice.

V nemocnici jsem musel podstoupit operaci amputovaného palce. Nemohu vzít jakýkoli anestetický nebo analgetický lék, takže operace musela být provedena bez nich. Chirurg se toho trochu obával, ale řekl jsem mu: „No, vím, jak to zvládnout. Prostě jdi přímo do toho.“ Položil jsem se a začal se hluboce odevzdávat, neodporoval jsem bolesti a neoznačil ji. Kapitulace byla z osobní vůle. Jak jsem se odevzdal, měl jsem stejnou hlubokou zkušenost – bylo to, jako kdyby mě vzaly andělské síly a vyvedly z těla tak jemně a tiše, že se i peří se zdálo drsné ve srovnání s tím. I když tělo tam bylo, už jsem ho neprožíval. Místo toho jsem se

dostal do stavu nekonečného a hlubokého míru, který je mimo popis; byla to nekonečná vnitřní radost a štěstí, které nelze popsat. Vzpomínám si, že jsem se v mé mysli díval na palec nebo na to, co reprezentoval v jiné úrovni, a cítil se šťastně, že je odstraněn, protože symbolizoval něco, čeho jsem se chtěl zbavit. To, co mohlo být nesmírně bolestivým zážitkem, bylo místo toho extatické a bylo to skvělé poznání, které bylo obklopeno nekonečným klidem. Byl jsem nekonečně chráněn láskou vesmíru, Bohem a zářivostí Božství.

Když se podíváme na prožitek umírání, vidíme, že je to odevzdání a vše necháme jít. Je to ochota otevřít naše srdce, abychom byli láskou pro druhé. Když uvažujeme o umírání, a když děláme to, o čem jsem mluvil, ráno, když vstáváme, říkáme Bohu: „Těm, kteří umírají, posílám své vědomí, posílám svou lásku a svou ochotu být jedním z nich.“ Je to, jako by síly vesmíru pak využily moc našeho vědomí a doslova ji přinášejí lidem. Zpočátku to bude vypadat jako naše představitivost. To bude vypadat jako něco, co děláme, ale poté, co jsme to několikrát udělali, si najednou uvědomíme, že už to neděláme, a že namísto toho říkáme ano tomu, že se to uskutečňuje prostřednictvím nás. Protože se to děje skrze nás, jdeme do stavu vysoké radosti a extáze.

Skutečnost, že naše fyzické tělo nás opouští, už není důležitá. Byl jsem v těch stavech, kde jsem doslova cítil, že Božská energie prochází skrze mne, teče z oblasti srdce a přechází na lidi, kteří se ocitli v autonehodě. Cítil jsem, jak tato hluboká energie prochází skrze mě a ze srdce. Tato hluboká milující moc vynechala osobní já a proudila po dálnici zhruba míli, nebo tak nějak. Když jsem jel v zatáčce na dálnici, přemýšlel jsem nad tím, kam jde tato energie, a pak jsem viděl auto vzhůru koly. Právě havarovalo a kola se stále otáčela. Lidé v autě byli vážně zraněni a slyšel jsem, jak pláčou k Bohu. Bylo to, jako bych byl cestovní anténou a Bůh mě používal jako anténní věž, aby vyzařovala tuto energii.

Je zajímavě, že ten samý den, asi pět mil dále po dálnici to začalo znovu; stejná mocná energie protékala skrze mě. Energie spontánně vyzařovala po silnici dopředu, a když jsem projel zatáčkou, došlo k druhé nehodě; jiné auto se právě obrátilo. Tentokrát tam byl policejní hlídkový vůz, a když jsem projel kolem, tato energie se táhla dozadu k místu havárie a pokračovala několik mil. Pak se pomalu zastavila, jako by se člověk spojil s nekonečným energetickým polem. Stalo se to znovu a znovu v různých lokalitách a okolnostech.

Během těchto zkušeností jsem zapomněl, že mám tělo; ať už žije nebo umírá, bylo tak bezvýznamné, protože radost ze zkušenosti byla ohromující. Existuje ochota být Božím služebníkem, zapomenout na své osobní já a místo toho dovolit vlastnímu vědomí a energii, aby ho užívaly andělské síly. Naše Nekonečné Já je všechno. Je spojené s andělskými říšemi. Když vlastněme ten andělský stav uvnitř nás a pochopíme, že jsme jednotlivě schopni se k němu připojit svou ochotou říci ano, abychom si dovolili odevzdat se této energii, jít ke smrti a umírání, a vidíme, že neexistuje taková věc jako skutečná smrt nebo umírání.

Proto jsme hovořili o opuštění těla a rozloučení se s ním, protože život jde do života; život se nikdy nezastaví. Pokud opouštíme naše tělo, sotva si toho všimneme, protože jsme tak zaneprázdněni s ostatními, že si sotva všimneme, že

fyzické tělo už neexistuje. Kromě zkušeností fyzického těla existují prožitky, které jsou obtížně popsatelné, takže se připravujeme na zkušenost nádherné krásy a míru.

Následující část: [Příloha A Mapa rozsahu vědomí](#)